

KLOTZ MÁRIA

Láthatatlan gyilkos

Úgy öl,
hogy nem is látod,
beléd döf,
még ha nem is várod,
sunyin tekereg testedben,
mély sérülést okoz lelkedben.

Úgy öl,
hogy nem is látod,
ha benned van,
sötét pokolba kívánod,
felfalja lassan bensődet,
kikezdi torkodat, tüdődet.

Úgy öl,
hogy nem is látod,
lázasan, ágyhoz kötve,
kábultan szemléled a világot,
pusztít, nem kímél kegyelemmel,
sebesen terjedő (világ)fegyver.

Ébredj, ember!
Szabadságodat egy ideig függeszd fel!

Maradj otthon nyugalomban,
keresd a szépet otthonodban,
félelmetes a kór,
karanténba nem hatol,
nem tudod, hova hajt,
szorosan markában tart,
láthatatlan gyilkos,
végtelenül alattomos.

(Világ)járvány,
távozz sátán!

Démonok harca

Vírus fertőz, kegyetlen,
szétröppen a testedben.
Mint a folyó, úgy árad,
szétroncsolja testvázad.
Nem válogat, kire támad,
testben épít gyilkos várat.
Tódul, terjed,
haragra gerjed,
pusztít, nem kímél,
vigyázz, elér!
Igaz, láthatatlan,
veszélye beláthatatlan.
Hitted volna, ember,
mit kell megélned egyszer?
Új (világ)járvány tódul,
érte senki sem bolondul.
Alattomos sátáni harag,
büntető (vég)akarát?
Világ népe, remélj,
most vackodban élj!
Elsuhan a sötétség,
újra kacsint a fényesség.
Éppen harcban állnak,
megoldásra várnak.
Felragyog az ég fejed felett,
gyilkos (kór)felhők helyett,
újra szabad leszel,
napfürdőt veszel.

Corona-napok

Az egész világ egy fertőzött kórház,
sajnos benne élsz te is, vigyázz!
Koronavírus ész nélkül tombol,
emberi testet-lelket ostromol.
Ha nem vigyázol, beléd hatol,
lényedben mélyen zakatol.
Intézkedések napról-napra,
csakis javadat akarva.
Vedd most tényleg komolyan,
ne a rosszat keresd a jóban!
Moss gyakran szappannal kezet,
kerüld a gyülekező tömeget.
Légy most kedves csigabiga,
bújj be kedvenc vackodba!
Elmúlik a gyilkos kór, ne félj,
egy ideig lelassítva élj!
Otthon is találsz kellemeset, szépet,
keretezd be a régi emlék-képet!
Most ne utazz, ne láss világot,
lesz még, amikor szippanthatsz más virágot.
Ne izgulj, Jóisten nem felejt el,
végtelen szeretetével átölel.
Megment megint,
ahogy mindig eddig.
Felemel, új fényeket küld életedbe,
ne légy elkeseredve!
Népünk átvészelt már sok bajt,
háborút, természeti katasztrófát, jajt.
Mindig egyenes gerinccel talpra állt,
igaz nemzetként szolgált.
Beteg a világ, nagyon vergődik,
bajból felébredve újjászületünk megint.
A Coronát eldobjuk, friss levegőt lélegzünk,
újra fényesség sugárzik nekünk.

Lassulj le!

Csigabiga lassan kúszott az udvar házfal melletti részében. Olyan lassan, hogy Kornél nem győzött gyönyörködni benne. Szép két szarvacskáját kitolva, méltóságteljesen haladt előre. Nehéz házikóját a hátán cipelte, amely egy meszes vázból alakult ilyen szép körkörösé. A fején található tapogatók különösen felkeltették az érdeklődését, olyan különlegesnek találta felületüket. A nyolcéves kisfiú nézte-nézte, majd egyszer csak úgy döntött, elbeszélget az apró puhatörzsűvel.

– Szia, Csigabiga! – köszönt a gyermek.

– Szia, Kornél! – válaszolt az állatka.

– Ne félj tőlem, nem töröm össze a házadat! – biztatta a kisfiú apró kedvencét.

– Tudom, ismerlek, aranyos fiú vagy! – suttogta a picurka.

– Köszönöm – tette hozzá Kornél.

– Tudod, mi érdekel engem? – bökte ki végre a kérdést.

– Na mi? – kíváncsiskodott Csigabiga.

– Hát az, hogy te miért haladsz ilyen lassan? Nekünk mindent olyan gyorsan, azonnal el kell végeznünk. Mindenhova sietnünk kell, az iskolába, különórákra, haza. Alig van időnk beszélgetésre, játéokra, kirándulásra. Alig látjuk barátainkat, csak a suliban, ott meg tanulnunk kell. Nemigen van időnk együtt játszani, hülyéskedni. A szüleim is csak rohannak, egész nap dolgoznak. Estére olyan fáradtak, hogy már nem is foglalkoznak velem. Már esti mesét sem olvasnak nekem, a közös éneklések, játéások pedig rendre elmaradnak. Annyi a közös tevékenységünk, hogy megkérdezik, mi volt a suliban. Készen van-e a leckém és bekészítettem-e a tankönyveimet. Vasárnaponként plázába járunk bevásárolni, ahol szintén tömeg van és rohanás. Ebédet a Mekiben eszünk, nagy ritkán főz anya. Süteményt csak nagymama süt, de ő nem velünk lakik, ő vidéken él. Te meg ráérsz, lassan haladsz, közben mindent megismerhetsz, a körülötted levő tájban, virágokban, emberekben gyönyörködhetsz. Nem sürget, nem piszkál senki.

– Hát igen. Tudod, Kornél, én már nem vagyok kíváncsi semmire, csak a szűk világomra. Bejártam már sok sűrű erdőt, végtelen mezőt, és arra az elhatározásra jutottam, hogy elég volt. Mindig akadályokba ütköztem, sok baj ért. Volt szárazság, hőség, eső, fagy – mindent átvészelttem, de itt a legjobb nekem. Mindig siettem, hogy sok helyre eljussak, eleget lássak. Kellemes élményeket szereztem, de elfáradtam. Már visszafogom magam, lelassultam. Most ide-oda mászok és boldog vagyok.

– Tényleg? De jó neked! – mondta Kornél, majd így folytatta:

– Tudod, Csigabiga, ezt szeretném én is. Hiába vagyok állandó igyekvésben, semmit nem tudok élvezni, semminek nem örülök, mert ahogy rácsodálkoznék valamire, már mennem is kell tovább. Élvezném, ha sokat tudnék játszani, az erdőben kirándulni, virágokban gyönyörködni, a barátaimmal találkozni, egyszerűen csak ellenni. Nem kéne arra gondolnom, hogy mi van még hátra, mit kell még elvégezni. A nagymamához csak nyáron utazom, tudod, ott szoktam nyaralni. Az maga a paradicsom! Imádom. Ott mindent szabad. Lehet pacsázni, várat építeni, gurulni, mezítláb járni, biciklizni, hintázni. A szomszéd fiúkkal focizunk és hunyót játszunk. Nem kell sehova sem sietni. Nagymama mindig mesél és finom palacsintát süt. Fagyizni is eljárunk közösen. A nyár végén soha nem akarok visszajönni, mert olyan mennyei ott.

– Gondolom. Sokkal jobb lehet, mint az állandó megfelelés, stressz. Tudod, én már elégedett vagyok az életemmel, nem töreksem semmire. Te még nem teheted meg, mert tanulnod kell, jövőt kell építened. Talán egyszer majd mindenki rájön arra, hogy nem minden a karrier, a pénz, a siker. Sokkal fontosabb a szeretet, a jó közérzet, az egyszerűség, az együttlét. Az összefogás. Van egy közmondás, jegyezd meg: Lassan járj, tovább érsz!

– Milyen igazad van, Csigabiga! Már nagyon várom a nyarat, talán akkor megint boldog leszek nagyanyóval, és nem kell folyton rohannom.